

ejerne er prisgivne Synet efter den nugældende Ordning. Nej, de ærede Medlemmer kan være visse paa, at hvis Tiendeejerne havde været prisgivne Synet efter den nugældende Ordning, vilde mange af vore Kirker have set anderledes ud, end de gør; det er netop det, Tiendeejerne ikke har været. Flertallet af Kirkerne er i Virkeligheden i Aarens Løb trods Synet mange Steder blevet ret stærkt mishandlet, thi Synet er ved den nugældende Synslov bundet paa Hænder og Fødder af detaillerede Regler. Det er disse Regler, som vi vil udvide og gøre stærkere, saa at vi virkelig kan imødekomme Kirkernes Krav.

Saa er der en underlig Bestemmelse i § 4 — det blev vist ogsaa omtalt til Dels af den ærede Ordfører (Birch) —, hvor der er Tale om „særlige Forhold“: „Naar Kirken er i privat Eje, naar særlige Forhold taler derfor“, kan der forlanges „saadanne Forandringer, som Tiden og Forholdene gør rimelige og nødvendige“. Nu er det jo for det første ret mærkeligt, at det kun skal gælde de Kirker, som er i privat Eje; men dernæst staar der, at det *nødvendige* kan forlanges. Ja, naturligvis, naar det er nødvendigt, kan det forlanges; men det kan alligevel ikke forlanges uden under særlige Forhold! Man skulde tro, at naar en Forandring var nødvendig, skulde der ikke være Tale om, at den kun skulde kunne forlanges under særlige Forhold; men de ærede Medlemmer har ment, at det var rigtigt at sige begge Dele. De siger imidlertid ikke, hvad det er for særlige Forhold, der gør, at man skal foretage en Forandring — der er nødvendig —, og der staar heller ikke, hvem der skal gøre det, og hvorledes den skal gøres. Det er maaske for øvrigt denne Vanskelighed, som gør, at man her har medtaget Oversynet, som blev omtalt af den ærede Ordfører, og gjort det til første Instans, skønt det ellers er en Appellinstans.

Saa kommer der i § 7 noget, som de ærede Forslagsstillere kalder „Ministeriets særlig sagkyndige Arkitekt“. Det er noget ganske nyt, som vi ikke kender i Ministeriet. Jeg vil gerne spørge, hvem dermed er ment. Det er jo muligt, at de ærede Medlemmer sigter til en kongelig Bygningsinspektør. Man plejer i Ministeriet, naar man skal have en særlig sagkyndig Mand, at henvende sig til en af Bygningsinspektørerne. Men saa vil jeg sige til de ærede Forslagsstillere, at hvis det er Meningen, er det ikke, hvad der hidtil er

sket; det er ikke Bygningsinspektørerne man har henvendt sig til i saadanne Sager, som § 7 handler om; men man har henvendt sig til Nationalmuseets 2. Afdelings Direktør. Man vilde komme til at forandre hele den gældende Praksis for Ministeriet, hvis man skulde følge Lovforslaget.

Saa omtalte den ærede Ordfører — nej, det var vist ikke den ærede Ordfører — disse mærkelige Regler i § 9, hvor der paa een Gang gives faste Bestemmelser om Stolestader, medens der ellers ikke er nogle Regler om den Slags Ting. Men der staar ikke noget om, naar de skal fornys, og der er ingen Regel for, hvem der skal træffe Afgørelsen med Hensyn til, om de skal fornys. — I § 13 staar der, at Menighedsraadet skal paase, at Kirken holdes forsvarligt rengjort, men der staar ikke noget om, hvem der skal bekoste denne Rengøring. Det maatte man i hvert Fald ogsaa have Bestemmelse om. Er det Menighedsraadet eller Tiendeejeren eller Kirken selv? Og man ved heller ikke her, hvad der er „forsvarligt“. — I § 16 staar der, at naar Kirken er i privat Eje, paa hviler det Menighedsraadet at føre Tilsyn med Snekastningen, men der staar ikke det mindste om, hvilken Myndighed Menighedsraadet har, om, hvem det kan paalægges, om det skal klage til Synet, og om Synet skal møde.

Gaar vi saa over til Afsnittet om Synet, staar der, at Synets Formaal er at kontrolere, at alle Kirker og Kirkegaarde holdes forsvarligt vedlige, men der savnes, som tidligere sagt, enhver som helst Norm for, efter hvilke Regler der skal kontrolleres. Der skal foretages Syn hvert tredie Aar, og Synet kan maaske saa være af en anden Mening om Vedligeholdelsen end Kirkeejerne og gøre Udsættelser, og der vil vist komme mange Udsættelser, naar Synet kun foretages hvert tredie Aar, og det vil koste noget. De maa tage alt for hver Gang, og maaske er der i de forløbne Aar lavet noget, som skal rives ned igen. — Saa staar der, at Syning af Kirker koster 15 Kr., men hvem der skal have de 15 Kr., om det er Provsten eller Synsmændene, eller om de skal dele dem, staar der ikke noget om. I den nuværende Synslov findes der en Bestemmelse om, hvorledes Betalingen skal fordeles.

I § 24 kommer der saa en afgørende Bestemmelse, idet det hedder: „Naar det drejer sig om Forandringer af særlig arkitektonisk Betydning, skal Synets Afgørelse dog tiltrædes af Ministeriets særlig